

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **M. H.**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Michalovce**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2009/00636/R/Dr.Oz zo dňa 3. júna 2009, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Sp/60/2009-31 zo dňa 25. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Sp/60/2009-31 zo dňa 25. februára 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. 2009/00636/R/Dr.Oz zo dňa 3. júna 2009 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach potvrdil rozhodnutie odporcu č. 2009/00636/R/Dr.Oz zo dňa 3. júna 2009, ktorým správny orgán navrhovateľovi podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 503/2003 Z.z.) vlastnícke právo k pozemkom kat. úz. L., na chýbajúcu výmeru 4526m², pozemkov v kat. úz. L., zapísané v PKV č. X., mpč. X., roľa P. o výmere 15838m², mpč. X. pastvina P. o výmere 4976m², pod B/5b v podiele 1/36 a pod B/6d v podiele 8/36, po zápise registra ZRPS, stav E-KN zapísaný na LV č. X., parc. č. X., OP o výmere 12055m², parc. č. X. TTP, o výmere 4223m² v kat. úz. L., pod B/2, v podiele 9/36. Zároveň správny orgán rozhodol, že navrhovateľovi nepriznáva ani právo na náhradu za uvedené pozemky podľa § 6 zákona č. 503/2003 Z.z. z dôvodu, že nie je oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 1 tohto zákona a ani ďalšou oprávnenou osobou podľa § 2ods. 2 tohto zákona s tým, že pozemky neprešli v rozhodnom období na štát alebo inú právnickú osobu niektorým zo spôsobov ako sú uvedené v § 3 ods. 1, 2 zákona č. 503/2003 Z.z. Zároveň vo výrokovej časti správny orgán rozhodol, že rozdiel vo výmere medzi stavom pozemno-knižným a stavom EKN sa zistil až po spracovaní registra ZRPS a jeho zápise do KN pod položkou Z 420/2002 na základe rozhodnutia č. 2002/000001 na Správe katastra Sobrance. Krajský súd takto rozhodol keď sa stotožnil s právnym názorom správneho orgánu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že v rozsahu uplatnenému reštitučnému nároku jeho žiadosti zo dňa 29.12.2004 je oprávnenou osobou podľa § 3 ods. 1 písm. a) až t) zákona č. 503/2003 Z.z. ako aj skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti by prešli na štát v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Poukázal na to, že je nesporné, že rozdiel vo výmere, ktorú si navrhovateľ uplatnil ako reštitučný titul bol zistený pri spracovaní ZRPS v kat. úz. L.. Z akých parciel v tom čase bola vytvorená parcela č. 1308/1 o výmere 125512m² zapísaná na LV č. X. nebolo možné zistiť, pretože chýbal technický podklad a LV č. X. bol založený v roku 1974 na pôvodnú parcelu č. X., ktorá bola technicko-hospodárskym mapovaním v roku 1976 prečíslovaná na parcelu č. X. Podľa odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vlastníctvo Slovenskej republiky – S. v. p., š.p., Ž. bolo zapísané na LV č. X. podľa ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z., parcela C – KN č. X

v operáte KN zapísaná na LV č. X. ako celok nebola predmetom konania pri spracovaní registra ZRPS ale bola iba z evidencie KN prevzatá a vlastnícke právo bolo zapísané na S. v. p., š.p. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu ďalej vyplýva, že pozemky, ktoré navrhovateľ uplatnil v reštitučnom nároku neboli predmetom výkupu pre VSN – Záchytný kanál L., na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia č. Výst.7092-1/72 zo dňa 15.11.1974 a teda tieto pozemky v rozhodujúcom období neprešli na štát ani inú právnickú osobu, a preto pozemky pre výstavbu záchytného kanála v kat. úz. L., zapísané v pozemno-knižnej vložke č. X. v rozhodujúcom období neboli vyvlastnené. Čo sa týka rekonštrukcie stavby rieky U. bolo vydané rozhodnutie Okresného úradu v Michalovciach o povolení stavby zo dňa 12.10.1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.11.1997 a pre účely tejto vodohospodárskej výstavby bola z pozemkov parc. č. KN – E X. a parc. č. KN – E X. zapísaných na LV č. X. kat. úz. L. zabratá výmera spolu 10 235m², a navrhovateľovi bola z tejto výmery zabratá výmera 2559m² zodpovedajúca jeho spoluvlastníckemu podielu 9/36 k celku podľa výpisu z LV č. X. kat. úz. L. pod B2. Taktiež krajský súd poukázal na to, že sa stotožňuje s názorom navrhovateľa iba v tej časti, že odporca nevie odôvodniť prevzatie všetkých pozemkov, čo však nie je v reštitučnom konaní na ujmu navrhovateľa, pretože v prípade preukázania svojho vlastníckeho práva si môže navrhovateľ toto svoje právo uplatniť v občianskoprávnom konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako nezákonný zmenil s tým, že rozhodnutie odporcu ako nezákonné zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Poukázal na to, že krajský súd sa vôbec nevyporiadal s jeho námietkou, že je podstatný rozdiel medzi časom zistenia rozdielu vo výmere medzi stavom pozemno-knižným a stavom EKN-E a časom zásahov, teda skutočnej zmeny a zistenie v rámci konania ROEP za okolností ako k tomu došlo, nemôže mať vplyv na reštitučný nárok. Nevykonanie geodetického zamerania a spracovanie podkladov ZRPS a ROEP bez reambulovaných máp pri takomto nedostatočnom stave evidencie nehnuteľností v kat. úz. L., ako to vyplýva zo spisu, je ďalším nedostatkom pri spoľahlivom zistení skutkového stavu, čomu ani správny orgán ale ani krajský súd napriek názoru a upozorneniu Správy katastra Sobrance č. 18/2009 zo dňa 20.10.2009 nevenovali náležitú pozornosť. Zdôraznil, že si uplatnil nárok na nehnuteľnosti ako celok, a že v reštitučnom konaní sa uplatňuje nárok podľa stavu k času odňatia veci,

teda k rozhodnému obdobiu. Uvedenie nesprávnych, resp. neexistujúcich a neidentifikovaných výmer parciel v pozemkovej knihe, resp. katastri nehnuteľností, nemá dopad na zákonný rozsah uplatneného nároku, ktorý je identifikovaný a ohraničený parcelnými číslami, a to nezávisle od vykázaných zmien a úbytkov, ku ktorým došlo dodatočne. Poukázal na to, že reštitučný nárok bol uplatnený v rozsahu výmery podľa stavu, v akom sa nachádzal v pozemno-knižnej vložke č. X. kat. úz. L., a to mpč. X. – roľa P. o výmere 15 838m², mpč. X. – pastvina P. o výmere 4976m² a má sa navrátiť vlastníctvo k pozemku v rozsahu, ktorý prešiel na štát z dôvodov podľa § 3 a ktoré nie je možné navrátiť z dôvodov uvedených v § 6 zákona č. 503/2003 Z.z. Podľa navrhovateľa dôležitý je údaj uvedený v uplatnenom nároku v položke „ďalšie skutočnosti“, kde je uvedené, že časť parciel presne neidentifikovaného rozsahu je vo vlastníctve SR v správe S. v. p., š.p., Ž. a poukázal v tejto súvislosti na to, že uplatneným reštitučným nárokom tu nie je iba rozdiel vo výmere medzi stavom pozemno-knižným a stavom EKN po spracovaní registra ZRPS vo výmere 4526m², ktorú skutočnosť správa katastra nevie právne argumentačne zdôvodniť, ale navrátenie vlastníctva k pozemku v rozsahu skutočného odňatia podľa § 3 zákona. Za danej skutkovej situácie je navrhovateľ toho názoru, že je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 písm. o), a to prevzatie nehnuteľností bez právneho dôvodu a tiež podľa § 3 ods. 3 zákona. Ďalej navrhovateľ uviedol, že chýbajúci úbytok 4526m² (podľa správy katastra 4670m²) z pôvodnej výmery 20 814m² nie je možné považovať za dovolenú odchýlku aj keby boli mapy skutočne vyhotovené krokársky, čo však nie je pravdou, keďže z listu správy katastra na strane 2 vyplýva, že „nejednalo sa o krokárske náčrty ale o náčrty rámcové, vyhotovené rozdelením mapových listov v mierke 1:2880“. Poukázal na to, že pokiaľ odporca tvrdí, že v roku 1976 bolo v kat. úz. L. vykonané technicko-hospodárske mapovanie pozemkov, na základe ktorého bola vytvorená CKN parcela č. X. – vodná plocha (rieka U) o výmere 125 512m², zapísaná na LV č. X. vo vlastníctve S. v. p., š.p., tak neobstojí argumentácia odporcu, že nebolo možné zistiť, z akých parciel bola vytvorená, nakoľko chýbal mapový (technický) podklad a že list vlastníctva č. X. bol založený v roku 1974 na pôvodnú parcelu č. X., ktorá po THM v roku 1976 bola prečíslovaná na parcelu č. x, tak podľa navrhovateľa takýto technický podklad bol dodatočne zabezpečený, a ak predsa chýba právny titul, na základe ktorého štát mal nadobudnúť predmetné pozemky, tak list vlastníctva bol založený podľa navrhovateľa v rozpore aj s vtedy platným právnym stavom a pozemky štát prevzal bez právneho dôvodu. Táto skutočnosť vyplýva

aj z konštatovania rozhodnutia odporcu na poslednej strane jeho rozhodnutia, kde odporca tvrdí, že sa malo vykupovať a vyvlastňovať už v roku 1968 v prospech čsl. štátu povodia Bodrogu a Hornádu pre VSN – Záchytný kanál L. a že parcely X. a X. zapísané v pozemno-knižnej vložke č. X. neboli predmetom týchto konaní.

Tvrdenia odporcu sú vyvrátené dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane odpovede Správy katastra Sobrance zo dňa 20.10.2009 a reambulovanej mapy z pozemkového katastra z roku 1932. Skutočnosť, že vlastníctvo je evidované (deklarované) na mene štátu alebo právnickej osoby, ešte nevyklučuje odňatie vlastníctva bez právneho dôvodu. Aj z rozhodnutia odporcu podľa navrhovateľa vyplýva, že predmetné prevody a zmeny sa konali v rozhodnom období, a teda k zásahu do vlastníckeho práva navrhovateľa došlo v rozhodnom období, a to prevzatím nehnuteľností bez právneho titulu a náhrady a na veci nemení nič ani tá skutočnosť, že rozdiel tzv. úbytok 4526m² v zápise bol zistený až po zápise rozhodnutia o ZRPS. Sám správny orgán potvrdzuje, že nie je možné z listinných dôkazov preukázať, akým spôsobom vznikol stav vlastníctva na mene Slovenskej republiky. Je nesporné, a vyplýva to aj zo spisového materiálu, že na základe nedostatočne spracovaného registra ZRPS a ROEP sa zapisovalo vlastníctvo, resp. sa deklaroval stav vlastníctva v katastri nehnuteľností. Po vykonanej nedostatočnej úprave ROEP došlo k zápisu o zmene vlastníctva štátu na liste vlastníctva č. X., avšak len sa deklaroval určitý stav, avšak nešlo o nadobudnutie vlastníctva zo strany štátu, pretože titul nadobudnutia vlastníctva aj podľa vyjadrenia odporcu sa tu nenachádza. Ide tu o pozemky, ktoré sa podľa navrhovateľa čiastočne vytvorili z ich pozemkov a tohto času sú vo vlastníctve štátu bez presného rozsahu výkazu zmien a titulu nadobudnutia. Navrhovateľ ďalej poukazoval na to, že nesúhlasí s tvrdením, že by voda zobrala z ich parciel skoro pol hektára z dvoch hektárov, pretože k žiadnej zmene na týchto parcelách okrem stavebných úprav nedošlo, a taktiež ani s tvrdením, že čo voda zobrala z predmetných parciel usadilo sa o niečo ďalej v pôvodnom koryte rieky a táto časť je označená a parc. č. X. – zbytok neknižovanej rieky U-. Aj z listu vlastníctva vyplýva, že parcela č. X. je ostatnou plochou a nie vodnou plochou a novovytvorenou parcelou. Pokiaľ by to bolo pravdou, tak ani to by nevyklučovalo podľa navrhovateľa oprávnenosť jeho reštitučného nároku v zmysle § 6 ods. 1 písm. c) v spojení s § 6 ods. 2 zákona č. 503/02003 Z.z.

Obvodný pozemkový úrad Michalovce sa k odvolaniu navrhovateľa písomne vyjadril a poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 29.07.2009 a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať v reštitučnom konaní, že je oprávnenou osobou podľa § 2 ako aj tú skutočnosť, že žiadané nehnuteľnosti prešli na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období z dôvodov uvedených v § 3 zákona č. 503/2003 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, vzhľadom na námietky navrhovateľa, či správny orgán ako i krajský súd pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a či vzhľadom na námietku navrhovateľa ohľadne hodnotenia dôkazov bolo reštitučné konanie vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Reštitučný zákon č. 503/2003 Z.z. je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spoločne s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období stanovenom v tomto zákone vo vzťahu k zakotvenému okruhu subjektov a zákonom ustanovenom okruhu reštitučných titulov.

Zákon č. 503/2003 Z.z. v § 1 upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria:

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Kto je oprávnenou osobou je zakotvené v ustanovení § 2 zákona č. 503/2003 Z.z.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodné obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol celé dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1 a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. upravuje poradie oprávnených osôb. Tieto osoby podľa v zákone stanoveného poradia sa stávajú oprávnenými osobami (vzniká im nárok) za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok.

Okruhom osôb uvedených v ustanovení § 2 ods. 2 písm. e) zákona č. 503/2003 Z.z. je okruh uzavretý a ďalšie oprávnené osoby nemôžu už prichádzať do úvahy.

Z administratívneho spisu správneho orgánu mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľ si uplatnil reštitučný nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. písomným podaním zo dňa 29.12.2004, ktoré podanie došlo Obvodnému pozemkovému úradu Michalovce dňa 29.12.2004. Navrhovateľ si uplatnil reštitučný nárok na pozemkové nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. L., a to na pozemno-knižné parcely č. X. a X.. Podľa navrhovateľa predmetné parcely prešli na čsl. štát v rozhodnom období bez právneho dôvodu a že náhrada za predmetné parcely mu vyplatená nebola.

Správny orgán ako i krajský súd konštatovali, že pozemno-knižné parcely č. X. a X. zapísané v pozemno-knižnej vložke č. X. kat. úz. L. neboli predmetom výkupu pre VSN – Záchytný kanál L. na základe geometrického plánu č. 915-027-6 zo dňa 30.01.1968 a právoplatného vyvlastňovacieho rozhodnutia č. Výst.7092-1/72 zo dňa 15.11.1974 v prospech čsl. štátu, v Správe povodia Bodrogu a Hornádu, t.j. v rozhodnom období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 neprešli do vlastníctva štátu alebo na inú právnickú osobu. Správny orgán taktiež konštatoval, že pozemky pre výstavbu záchytného kanála v kat. úz. L. zapísané v pozemno-knižnej vložke č. X. neboli v rozhodujúcom období ani vykúpené ani vyvlastnené a že pozemková kniha nezodpovedá za výmery, pretože mapy vyhotovené v čase zápisu nehnuteľností do pozemno-knižnej vložky boli vyhotovované nepresne.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že list vlastníctva č. X. nebol predmetom vyvlastňovacieho konania, avšak ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise správne mal krajský súd skonštatovať, že predmetom vyvlastňovacieho konania v minulosti neboli pozemno-knižné parcely zapísané v pozemno-knižnej vložke č. X.. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť krajský súd poukázal na to, že sa stotožňuje s názorom navrhovateľa iba v tej

časti, že obvodný pozemkový úrad nevie odôvodniť prevzatie všetkých pozemkov, čo však nie je v tomto konaní na ujmu navrhovateľa, pretože v prípade preukázania svojho vlastníckeho práva môže si navrhovateľ svoje právo uplatniť v občianskoprávnom konaní.

Najvyšší súd SR sa s uvedenou argumentáciou krajského súdu nemohol stotožniť, pretože nemôže ísť rozhodne na ujmu navrhovateľa tá skutočnosť, že obvodný pozemkový úrad „nevie zdôvodniť prevzatie všetkých pozemkov čsl. štátom v rozhodnom období“. Taktiež podľa odvolacieho súdu toto nemôže byť právny dôvod, aby si navrhovateľ nie v reštitučnom konaní ale v občianskom súdnom konaní uplatňoval svoje nároky, ako to tvrdí krajský súd. Preto bolo povinnosťou krajského súdu ako i obvodného pozemkového úradu jednoznačne skutkovo a právne ustáliť, či v posudzovanej veci ide o reštitučné nároky v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. a či uplatnený reštitučný nárok zo strany navrhovateľa spadá pod vecnú pôsobnosť zákona č. 503/2003 Z.z.

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR, ak by navrhovateľom uplatnený reštitučný nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. spadal pod tento reštitučný zákon, tak nie je možné stotožniť sa s právnym záverom krajského súdu, že v podstate navrhovateľovi nič nebráni, aby si svoje nároky uplatňoval v občianskom súdnom konaní, teda inými právnymi prostriedkami.

Podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003 Z.z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu.

V danom prípade navrhovateľ tvrdí, že neexistoval žiaden právny titul, na základe ktorého by vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam malo v rozhodnom období prejsť na štát. Úlohou správneho orgánu a jeho povinnosťou bolo teda riadne zistiť skutočný stav vecí, pretože ak by sa tvrdenia navrhovateľa zakladali na pravde čo i len z časti, tak v takom prípade by bolo namieste oprávnené aplikovať na danú vec reštitučný titul zakotvený v § 3 ods. 1 písm. o) zákona č. 503/2003 Z.z.

Podľa § 3 ods. 1,2 a 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 2 správneho poriadku).

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu, ich spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd SR za preukázané, že príslušný obvodný pozemkový úrad neumožnil navrhovateľovi, aby navrhol alebo predložil dôkazy s poučením o jeho procesných právach a neumožnil mu, aby sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej vyjadril k jeho podkladom ako aj k spôsobu ich zistenia. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal odvolací súd za preukázané, že správny orgán postupoval v správnom konaní v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, pretože neumožnil, aby sa navrhovateľ mohol pred vydaním

rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Za danej skutkovej a právnej situácie v posudzovanej veci považuje odvolací súd uvedené procesné pochybenie správneho orgánu za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu je nezákonné a je potrebné ho z dôvodov ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. za použitia ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p. zrušiť.

I z listinného dôkazu nachádzajúceho sa v súdnom spise, a to listu Katastrálneho úradu v Košiciach, Správy katastra Sobrance zo dňa 20.10.2009, adresovaného Obvodnému pozemkovému úradu v Michalovciach vyplýva, že v predmetnej veci nebol riadne zistený skutočný stav veci. Pozemkový úrad v dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného poukazuje na to, že v minulosti predmetná nepresnosť vo výmerách mohla okrem iného nastať v dôsledku použitia i krokárskych máp, avšak z obsahu uvedeného listu Správy katastra Sobrance zo dňa 20.10.2009 vyplýva, že zachovali katastrálne meračské náčrty z mapovania v roku 1863 a nejednalo sa o krokárske náčrty ale o náčrty rámcové, vyhotovené rozdelením mapových listov v mierke 1:2880. Taktiež z obsahu listu Správy katastra Sobrance vyplýva, že príslušné náčrty zobrazovali polohu a tvar pôvodných nehnuteľností a obsahovali tiež ich parcelné čísla a po identifikácii všetkých dostupných informácií o parcelách podľa zachovalých materiálov do katastrálnych meračských náčrtov dá sa zrekonštruovať mapa pozemkového katastra reambulovaná v roku 1932. Pri reambuláciách máp z roku 1863 dochádzalo aj k prečíslovaniu parciel, nakoľko dochádzalo k deleniu nehnuteľností podľa držby, čím vznikalo veľa nových odlomenín. Taktiež Správa katastra Sobrance okrem iného konštatuje, že reambulovaná mapa pozemkového katastra nebola a nemohla byť zohľadnená pri spracovaní ZRPS ani ROEP, nakoľko sa nenachádza v archívnych materiáloch správy katastra, nepodarilo sa ju získať vykonávateľovi ZRPS, resp. správneho orgánu ROEP a preto ich nemohli poskytnúť spracovateľovi oboch registrov. Taktiež dôležitá skutočnosť vyplýva i zo záveru príslušného podania Správy katastra Sobrance keď konštatuje, že keby boli správneho orgánu zo strany pracovníkov štátneho archívu zakarpatskej oblasti Ukrajiny poskytnuté aspoň kópie reambulovaných máp z roku 1932, tak ako ich poskytnú oprávnenej osobe, tak tento problém by sa nemusel riešiť. I z obsahu tohto tvrdenia Správy katastra Sobrance vyplýva nesporne, že v posudzovanej veci nebol náležité zistený skutočný stav veci, pretože príslušnú reambulovanú mapu z roku 1932 si navrhovateľ dokázal zabezpečiť zo štátneho archívu zakarpatskej oblasti Ukrajiny,

pričom takýto listinný dôkazný prostriedok v záujme čo najobjektívnejšieho zistenia skutočného stavu veci správny orgán vôbec nežiadal a navyš pokiaľ by bol postupoval v úzkej súčinnosti v priebehu správneho konania s účastníkom konania, teda s navrhovateľom, bol by navrhovateľ príslušný listinný dôkazný prostriedok pozemkovému úradu predložil. V ďalšom štádiu konania bude preto povinnosťou správneho orgánu postupovať dôsledne v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a vo veci vykonať náležité dokazovanie a pokiaľ by mal správny orgán pochybnosti, ako to v skutočnosti v súčasnosti i v prírode fyzicky s týmito predmetnými parcelami je, tak nič nebráni správne mu orgánu i v priebehu správneho konania vo veci ustanoviť príslušného súdneho znalca z odboru geodézie a kartografie (§ 36 správneho poriadku), ktorému zadá príslušné znalecké úlohy za účelom čo najobjektívnejšieho zistenia skutočného stavu veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. zmenil a rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Michalovciach ako nezákonné v zmysle ustanovenia § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 2 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v priebehu odvolacieho konania navrhovateľovi napriek úspechu vo veci trovy konania nevznikli a odporcovi náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová